

سُورَةُ الْفَلَقِ ۱۱۳

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

به نام یگانه خدای جهان که بخشایش و مهر او بی‌کران
قُلْ أَعُوذُ بِرَبِّ الْفَلَقِ
﴿۱﴾

گو پناه بر رب بیارم، آن اله آن که باشد خالقِ صبح و پگاه
مِنْ شَرِّ مَا خَلَقَ
﴿۲﴾

از شرور آنچه را که آفرید همچنین از شرّ افرادِ پلید
وَمِنْ شَرِّ غَاسِقٍ إِذَا وَقَبَ
﴿۳﴾

از گزندِ شامگاهِ تیر و تار چون بگردد ظلمتِ آن آشکار
وَمِنْ شَرِّ النَّفَّاثَاتِ فِي الْعُقَدِ
﴿۴﴾

هم ز شرّ آن زنانِ ساحره که دمند اندر گره‌ها یکسره
وَمِنْ شَرِّ حَاسِدٍ إِذَا حَسَدَ

از شرورِ آن که می‌باشد حسود چون کند ظاهر، حسدهایش عنود